

III

Na stropu veter, v roki polne žile,
a med priprtimi očmi idile,
ki blizu mrtvih živo zelene.
Izprani ogenj, bela lisa dne,

na nebu diamant, ostroga ptice,
drevo iz senčne listnate meglice,
iz morja oven, težka griva pen,
steklopihalec zraka, rog siren.

V daljavi mreža virtualnih slik,
sluh zlati rez v molčečo snov,
latinica kovinastih glasov.

A molk? Kje traja čist sibilični dotik,
spomin (v njem roža) na domačo prst?
Osmosa večnosti, dih tenek trs.

IV

Šotor poldneva, črtala luči,
v koordinatnem polju mehek sneg,
v zrak vdeta dolga nit ptičje sledi,
na nebu beli jutrovske nasmehe.

V felaciji stvari nabrekli čuti,
senca na čelu, lesk v listju besed.
V mirni samoti, z mislimi podpluti
od disonanc razpenjeni septet.

V ušesu alkemija, v mrazu sol,
zrcalno čista metrična oblika,
v razum odlita neobstojna snov.

V vitraži časa miren zrel večer,
prerezan vrat nikogaršnjega krika
v tišini tehta svojo prazno smer.